

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1085/2015
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.С. из Њ., чији је пуномоћник М.П., адвокат у Б., против тужене Републике Србије, Министарства трговине, туризма и услуга, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради поништаја одлуке о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 2093/14 од 11.02.2015. године, у седници одржаној 24.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду број Гж1 2093/14 од 11.02.2015. године, тако што **СЕ ОДБИЈА** жалба тужене и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду број П1 1557/10 од 17.04.2014. године, с тим да се тужена обавезује да тужиоца врати на рад и распореди га у складу са његовом стручном спремом и радним искуством у року од 8 дана.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 33.000,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду број П1 1557/10 од 17.04.2014. године је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије од 29.01.2002. године, заведено код туженог под бројем 116-04-18/2001-05, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа и решење тужене од 04.03.2002. године број 116-04-18/2001-5 којим је одбијен приговор тужиоца изјављен против првостепеног решења. Обавезана је тужена да тужиоца врати на рад на радно место Републички тржишни инспектор – Одељење у Јагодини, у року од осам дана по пријему преписа пресуде. Обавезана је тужена да тужиоцу плати на име трошкова парничног поступка износ од 621.125,00 динара, у року од осам дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж1 2093/14 од 11.02.2015. године, преиначио назначену пресуду Првог основног суда у Београду, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења министра тужене заведене под бројем 116-04-18/2001-05 од 29.01.2002. године којим је тужиоцу изречена

дисциплинска мера престанак радног односа и поништај решења министра тужене заведеног под бројем 116-04-18/2001-5 од 04.03.2002. године којим је одбијен приговор тужиоца као и тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да врати тужиоца на рад на радно место Републичког тржишног инспектора, Одељења у Јагодини. Одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 621.125,00 динара. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка. Обавезан је тужилац да туженој на име трошкова које је у парници имала пред првостепеним судом исплати износ од 18.900,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против назначене пресуде апелационог суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиоца применом члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014), јер је тужба у овом спору поднета 25.03.2002. године, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизија је изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка, али се не наводи о којим се конкретно битним повредама поступка ради.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је код туженог обављао послове Републичког тржишног инспектора у Одељењу у Јагодини. Решењем туженог од 29.01.2002. године тужиоцу је изречена мера престанак радног односа због учињене теже повреде радне обавезе – злоупотребе службеног положаја или прекорачења овлашћења и теже повреде радне обавезе, неизвршавања или несавесног, неблаговременог или немарног вршења радних обавеза из члана 59. став 1. тачка 1. и 5. Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС" бр. 48/91... 34/01). Тужиоцу је стављено на терет да је у предметима Д.О.О. З. к. из Ћ., Д.О.О. Д. т. из Ћ., Д.О.О. М.к. из Ћ. и Д.О.О. С. из Ћ. у поступку прегледа пословних просторија начинио пропусти приликом сачињења записника о прегледу и у издавању решења те да није примењивао Правилник о минималним техничким условима за обављање промета робе и вршења услуге у промету робе. Утврђено је да је тужилац 26.03.2005. године сачинио записнике о извршеном прегледу пословних просторија Д.О.О. Д. т. и Д.О.О. З.к., и истог дана донео решења којима је утврдио да су за пословне просторије испуњени прописани минимално технички услови. Решење по захтеву Д.О.О. М.к. је донео 27.03.2001. године, а решење за Д.О.О. С. је донео 19.08.2001. године. У вези са поступањем у тим предметима против тужиоца је вођен кривични поступак због кривичног дела злоупотребе службеног положаја који је окончан ослобађањем од оптужбе (пресуда Општинског суда у Ћуприји број К 378/02 од 09.05.2005. године).

На основу овако утврђених чињеница првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца јер је нашао да је оспорено решење незаконито зато што су дисциплински органи туженог изrekli дисциплинску меру тужиоцу, а да претходно

није утврђена његова кривица што је супротно члану 62б Закона о радним односима у државним органима.

Апелациони суд је правилно оценио да је првостепени суд применио законску одредбу која није била у примени у време учињене повреде (2001.године). Норма из члана 69б је из новела Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС" бр. 39/02) од 05.07.2002. године. Преиначио је првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован, погрешно примењујући материјално право које прописује застарелост вођења дисциплинског поступка у државним органима.

Закон о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС" бр. 48/91) не садржи одребе о застарелости вођења дисциплинског поступка у државним органима, па се примењују општи прописи о застарелости из основног закона у области рада, а то је члан 172. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/2001), који је ступио на снагу 21.12.2001. године, којим је прописано да ће се дисциплински поступак који није правноснажно окончан до дана ступања на снагу тог закона, окончати по прописима који су били на снази до дана ступања на снагу тог закона, па је меродавни пропис за оцену застарелости покретања и вођења дисциплинског поступка против тужиоца био Закон о радним односима ("Службени гласник РС" бр. 55/95 и 28/2001).

Према члану 98. Закона о радним односима, покретање дисциплинског поступка застарева у року од три месеца од дана сазнања за повреду радне обавезе и учиниоца, односно у року од шест месеци од дана када је повреда учињена. Ставом 3. је прописано да вођење дисциплинског поступка застарева протеком три месеца од дана покретања поступка за утврђивање повреде радне обавезе, односно протеком шест месеци од дана када је повреда учињена.

Како је тужилац 26.03.2001. и 27.03.2001. године донео решења у предметима Д.О.О. Д.т., Д.О.О. З.к. и Д.О.О. М.к., а да је дисциплински поступак покренут 01.11.2001. године произилази да је покретање дисциплинског поступка застарело јер је прошло шест месеци од дана када је повреда учињена (објективни рок).

Врховни касациони суд је закључио да је и за четврту повреду која је тужиоцу стављена на терет учињена у предмету Д.О.О. С. у којем је тужилац по утврђењу нижестепених судова решење донео 19.09.2001. године, такође наступила застарелост вођења дисциплинског поступка. Тужени је дисциплински поступак покренуо 01.11.2001. године, а другостепена одлука је донета 04.03.2002. године, након протеча од четири месеца. У конкретном случају поступак је морао бити окончан у року од три месеца што значи до 01.02.2002. године.

Врховни касациони суд је оценио да је због застарелости покретања и вођења дисциплинског поступка решење о отказу уговора о раду туженог незаконито. Као последица незаконитости решења о отказу уговора о раду је реинтеграција тужиоца, али не на радно место које је обављао пре отказа уговора о раду. Судови нису надлежни да распоређују запосленог на конкретно радно место, па ни у случају реинтеграције запосленог, те је стога тужена обавезана да тужиоца врати на рад и да га распореди у складу са његовом стручном спремом и радним способностима, те је утолико коригована одлука првостепеног суда.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана, па је одлучио као у првом ставу изреке на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Одлучујући о свим трошковима поступка применом члана 161. ЗПП јер је Врховни касациони суд преиначио одлуку против које је изјављен правни лек, потврђујући првостепену пресуду је обавезана тужена да тужиоцу надокнади трошкове првостепеног поступка према пресуди првостепеног суда. Тужиоцу припадају и трошкови ревизијског поступка за састав ревизије у износу од 33.000,00 динара. Трошкови давања одговора на жалбу нису били нужни, па стога тужиоцу нису досуђени. Одлука о трошковима поступка је донета на основу члана 149. став 1, 150. и 159. ЗПП применом важеће Адвокатске тарифе.

**Председник већа - судија
Предрага Трифуновића,с.р.**